

HULLUN TAIVAASSA

Anita Konkka

 SAGA
EGMONT

HULLUN TAIVAASSA

Anita Konkka

Anita Konkka

Hullun taivaassa

SAGA Egmont

Hullun taivaassa

Cover image: Shutterstock

Teos on julkaistu historiallisena dokumenttina, jonka kieli kuvastaa julkaisuaikansa näkemystä.

Copyright © 1988, 2020 Anita Konkka and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726569810

1. e-book edition, 2020

Format: EPUB 2.0

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

SAGA Egmont www.saga-books.com - a part of Egmont,
www.egmont.com

1.

Istun männyn juurella ja kirjoitan sinikantiseen vihkoon. Aurinko paistaa pilvettömältä taivaalta. Lahden toiselta puolelta kuuluu moottoritien humina. Kun tulin rantaan, näin valkoisen kyyhkysen joka laskeutui jalkojeni eteen Nuottapolulla ja katsoi minua. Minusta tuntui, että se oli merkki, mutta en tiennyt mitä se merkitsi. Sillä oli siniset silmät kuin äidilläni, vasemman siiven reunassa oli musta raita ja oikea jalka oli rampa, varpaat olivat kääntyneet taaksepäin. Kun se otti askelen, näytti siltä kuin se olisi niiannut minulle. Muutaman metrin päässä istuu synkännäköinen mies, katselee merta. Hän polttaa piippua. Luulin häntä naapurin mieheksi, joka oli tullut puun juurelle miettimään, miksi hän taas perjantai-iltana hakkasi vaimonsa mustasilmäiseksi, vaikka hän rakastaa vaimoaan. Hänellä on samanlaiset viikset ja pulisongit kuin naapurin miehellä, mutta hän on joku toinen mies. Vaimo on varmaankin jättänyt hänet. On löytänyt toisen ja ilmoittanut, että ei halua enää elää miehen kanssa, koska mies estää häntä toteuttamasta itseään. Sitä hän nyt miettii mieli maassa. Yöllä hän on soittanut vaimolle humalassa ja sanonut rakastavansa yhä, mutta vaimo on sanonut, että älä ole naurettava. Rakkaus on kuin kaurapuuro, jota mies syöttää hänelle väkisin, vaikka hän ei halua sitä. Sitten vaimo on paiskannut puhelimen miehen korvaan.

Mies ei pidä siitä, että katselen häntä. Hän mulkai-see alta kulmiensa ja siirtyy kauemmaksi. Mietin, että miesten ja naisten välisille suhteille ei ole olemassa mitään järkevää ratkaisua. Kaksikymmentä vuotta sitten istuin tällä samalla

rannalla ja olin onnettomasti rakastunut poikaan joka kirjoitti runoja. Hän näytti niin yksinäiseltä, että rakastuin häneen. Luulin, että hän oli ujo eikä sen takia soittanut minulle. Rupesin soittelemaan hänelle, koska kuvittelin että hän rakasti minua. Lopulta hän tuskastui ja sanoi, että ei rakasta minua, en ole hänen tyyppiään, olen liian suorasukainen. Hän sanoi, että haluaa elää elämänsä transithallissa ja sitten hän matkusti ulkomaille enkä ole kuullut hänestä mitään sen jälkeen. Pari vuotta sitten odotin Frankfurtin lentoasemalla Suomeen menevää konetta ja katselin tarkasti ympärilläni, mutta en nähnyt häntä. Lentoasemalla oli kaikkea mitä ihminen elääkseen tarvitsee, jopa keilahalli, disco ja kaksi sielunhoitajaa. Toinen oli katolilainen ja toinen luterilainen pappi.

Tuuli on voimistunut. Se ajaa vaahtoa rantaan ja haroo muistikirjani sivuja. Kaislikon reunan takana liehuu punainen lippu. Kaksi miestä nostaa verkkoja. Merestä nousee kuhaa tai siikaa, sekä ruskea airedalenterrieri, joka ravistelee turkkinsa ja juoksee polulla odottavan tytön luo. Tyttö seisoo tummia puunrunkoja vasten ja on niin vaalea, että näyttää valosta syntyneeltä. Metsä on täynnä keltaisia täpliä. Kaksi rakastavaista menee ohitse käsi kädessä ja taivaalla pörrää potkurikone. Mänty jonka juurella istun, kitisee ja narsisee kuin vanhus. Välillä se on hiljaa ikään kuin miettisi, mistä asiasta se seuraavaksi valittaa. Juuressa on myhkyrä, joka painaa takapuoltani. Siirryn toisen männyn juurelle istumaan. Muurahainen raahaa rannasta kolme metriä itseään isompaa tikkua. Tuuli painaa tikkua viistoon ja muurahaisella on paljon vaikeuksia ennen kotipesää. Eikä se sinne koskaan pääse. Aurinko lämmittää mustaa hamettani. Tuntuu kuin olisin lomalla maailmasta.

Rannalla kävelee vanha mies suoraselkäisenä kuin kenraali ja kantaa kainalossaan metrin mittaista harmaata sukellusvenettä, jonka kyljissä kimaltavat vesipisarot. Mies

on käynyt kokeilemassa miten se toimii ja se on toiminut hyvin, sillä hän näyttää onnelliselta. Hän on näprännyt sitä kokoon pari viikkoa ja vaimo on motkottanut, että miksi hän ei harrasta jotakin järkevää. Ennen kuin lähdin kotiin, poimin rannasta kiven joka on täplikäs ja soikea kuin linnunmuna. Minulla on taskussa ennestään kivi Pasternakin haudalta. Se on punertava siru, jonka yksi särmä kimmeltää kuin kulta kun sitä käänтелеe auringossa. Olen kuunnellut monia kiviä, mutta en ole kuullut mitään. Ennen kivet olivat erilaisia. Ne osasivat puhua. Plinius kertoo, että Kreikassa eräät kivet juoksivat karkuun, kun joku aikoi tarttua niihin, jotkut itkivät kuin lapsi, jos niitä potkaistiin ja jotkut antoivat oraakkelin vastauksia hiljaista vihellystä muistuttavalla äänellä.

2

Aamu on kaunis. Taivas on kellertävä ja aurinko nousee moottoritien takaa. Herätyskelloni on siirtynyt yön aikana jonkin tuntemattoman planeetan aikaan. Se on 53.90 ja radiosta tulevat uutiset. Emojäniskanta on lisääntynyt ja työttömyys vähentynyt. Kello liikkuu eteenpäin kymmenen minuuttia kerrallaan. Ehkä se näyttää Merkuriuksen aikaa. Valo seinällä voimistuu. Taulussa alkavat värit elää, keltaiset gladiolukset hehkuvat hetken aikaa. Aurinko on matkalla etelää kohti, maapallo pyörii napansa ympäri ja avaruudessa kiitävät aurinkokunnat kohti tuntemattomia päämääriä. Kello on jo 74.20. Heräsin kesken jännittävää unta. Minulla oli suhde kansainvälisen vakoilijan kanssa, jota ajettiin takaa. Hän muistutti entistä pomoani, jota haastateltiin eilisiltana televisiossa. En tavannut häntä koskaan ja tuskin hän tiesi, että olin hänen alaisensa. Hänellä oli niitä niin paljon, ettei hän millään voinut muistaa kaikkia. Työpaikalla häntä ei näkynyt, mutta hänestä kiersi kaikenlaisia tarinoita. Hän sanoi uutisissa, että ennustaminen on taidetta, joka harvoin onnistuu. Hän oli oikeassa. Päivällä radiossa annettiin ylimääräinen myrskyvaroitusta Suomenlahdelle. Sanottiin että puuskissa tuuli saattaa olla vaarallisen voimakasta. Mutta myrsky muutti mielensä ja meni jonnekin muualle. Puut seisoivat pihalla liikkumattomina, taivas oli kirkas, Jupiter loisti roskapönttöjen yläpuolella ja Otava näkyi himmeänä vakuutusyhtiön takaa.

Luin lehdestä, että Japanissa pankeilla on omat astrologinsa, jotka ennustavat Merkuriuksen ja Uranuksen

liikkeistä dollarin ja jenin suhteissa tapahtuvia muutoksia. Minäkin olen yrittänyt ennustaa, mutta en osaa ennustaa tulevaisuutta. Olen katsellut menneisyyttä ja tiedän, että kun Pluto pimentää aurinkoni, tulee potkut töistä ja kun Uranus menee neliöön Venukseni kanssa, kihlaus purkautuu. Olen katsellut niska vääränä taivaan tähtiä ja käynyt kirjakaupassa selaamassa astrologisia teoksia. Vaatteeni ovat vielä niin siistit eivätkä kokonaan poissa muodista, että minua ei tuijoteta sieltä ulos. Voi tietysti tulla aika, jolloin pääsen vain kirjastoon. Köyhät istuvat siellä. Kirjakaupassa luin yhdestä selitysoppaasta, että minulla on joukkomurhaajan risti tähtikartallani. Isällä oli samanlainen risti. Ehkä me olemme olleet kenraaleja edellisessä elämässämme. Hän on ollut maavoimien ja minä ilmavoimien komentaja. Hän komensi minua ja se kävi luonnolleni, sillä olin omasta mielestäni yhtä hyvä kuin hän. Äiti sanoi, että olen isäni tytär aina kun tein sellaista mikä ei ollut hänen mieleensä.

Kaikesta päätellen minulla on ollut värikäs menneisyys. Olen saattanut olla vaikka Viiltäjä-Jack, Landru tai keisari Nero. Näen usein unia, joissa kaupunginosat ja kokonaiset kaupungit palavat. Joskus palaa vain joku arvorakennus kuten eduskuntatalo, kansallismuseo tai Ateneum. Helsingin asema paloi kerran ja säikähdin tosissani, että minäkö sen olin sytyttänyt, kun luin lehdestä että se oli palanut. Olin ehkä sytyttänyt sen unissani. Unet ja todellisuus ovat niin samankaltaisia, että en osaa erottaa niitä toisistaan. Se minua vähän ihmetyttää, että ihmiset jotka väittävät muistavansa menneisyyden, ovat niin usein kuninkaita ja kuningattaria. Onko heillä parempi muisti kuin tavallisilla ihmisillä? Eräs täysin järjissään oleva nainen muisti olleensa Ann Boley. Hän meni töihin newyorkilaiseen mainostoimistoon ja tunsu heti voimakasta vetoa ja samalla kauhua pomoaan kohtaan. Vasta

myöhemmin selvisi, että pomo oli Henrik Kahdeksas. Eräs toinen nainen rakasti miestä, jonka kanssa ei uskaltanut mennä naimisiin eikä ymmärtänyt mistä epäröinti johtui, kunnes hänen mieleensä palautui, että hän oli ollut Elisabeth Ensimmäinen ja mies oli Leicesterin herttua. Mielisairaalat ovat täynnä entisiä keisareita ja kuninkaita. Ehkä heiltä on vain mennyt ajantaju sekaisin eivätkä he muista keitä ovat nykyisyydessä.

Pihalta kuuluu postikärryn pyörien ratina. Hetken kuluttua luukku räpsähtää. Posti tuo Paperiliitto-lehden ja kutsun tutkijaseminaariin. Joku esitelmöi aiheesta ”Biografiamuodon ongelma Virginia Woolfilla ja Thomas Mannin Tohtori Faustuksessa”. Minusta piti tulla tutkija. Professori kannusti, mutta sitten hän paloi ja minä lakkasin käymästä seminaarissa. Tutkin suomalaisen naisen mieskuvaa Kantelettaresta nykypäiviin. Siitä on kolme tai neljä vuotta, mutta kutsuja tulee yhä. Nykyään tutkin taskujani, josko jossain pohjalla olisi edes yksi markka, mutta en ole löytänyt kuin nöyhtää, pieniä kiviä ja harakansulan. Sitä mitä etsii ei löydä. Kerran etsin ompelurasiasta mustaa nappia, mutta löysin kultaisen sormuksen. Siinä ei ollut kaiverrusta. Vein sen kaniin, maksoin shako- ja puhelinelaskun ja ostin mustia nappeja.

Selaan Paperiliitto-lehteä odotellessani teeveden kiehumista. Lehti on osoitettu entiselle asukkaalle ja tullut jo viisitoista vuotta. Kissa avaa keittiön kylmäkaapin ja istuu odottamaan, että lintu lentäisi sen suuhun. Se muistaa, että eräänä syksynä näihin samoihin aikoihin, kun päivät lyhenivät ja maa oli kuurassa aamuisin, kaapista lensi varpunen. Nyt se istuu oven edessä tunnista toiseen. Meidän elämämme kuluu nukkumiseen ja odottamiseen. Yöllä odotan, että tulisi uni ja lopullinen totuus vaikenisi. Että viisastuisin yön aikana ja ymmärtäisin mikä tämä maailma on. Aamulla odotan, että tulisi posti ja toisi

ratkaisun olemassaoloni ongelmiin. Että isotätini joka meni vuosisadan alussa Amerikkaan olisi löytänyt öljysuonen tai nainut miljoonamiehen, ja minä perisin hänet. Mutta mitään ei tapahdu silloin kun odottaa.